

Réfi János

MICHELANGELO KÉPZELT SZONETTJEIBŐL

Michelangelo képzelt szerelmes szonettje

Tommaso de' Cavalierihez

A hajnalok gyümölcsként fölrepednek.

*Szép Tommaso, bár illethetném szád,
nem húzna mélybe örvénye a testnek,*

*mert nyugtot már az éjszakám sem ád,
s tanúja vagyok minden éji nesznek,
bár süppednék az álmokba, de ládd:*

*Szépséged ellen nincsen oltalom,
jószágod ellen nincsen védelem.
És Róma útjait ha koptatom,
azt remélem, hogy csakis énnekem*

*dereng föl szemednek kék sugára,
és kitárul szíveden a rés,
s átölellek téged nemsokára
és megtudom, szerelmed mily mesés.*

**Michelangelo képzelt szonettje
a Sistine mennyezetének festéséről**

*A Sistinán dolgoztam ma ismét,
ahogy már szoktam, egész nap hanyatt,
s míg a cseppek lehullottak innét,
a mélyben színes festéktó fakadt.*

*Karom fárad, érzem, oly nehéz már,
s begyulladt ma mind a két szemem.
Nem kecsegtet hírnév, sem a pénztár,
csak azt várom, hogy végre kész legyen.*

*Lassú munka, talán sose végzek,
álmomban is mind fölfele nézek,
nincs nyugalmam, kísért, egyre hajt.*

*Nem tudom, hogy meddig él a művem,
meglehet, hogy félig elkészülten
hófehérre átmeszelik majd.*

Michelangelo képzelt szonettje Vittoria Colonnához

Úrasszonyom, most, hogy Önre leltem,
bocsássa meg, ily szédült voltomat,
de reménnyel s boldogsággal telten
látogatom, s Ön barátként fogad.

Elbűvöl a szelleme, a bája,
mit oly sokáig nélkülöztem én,
s hánykolódtam, mint eltévedt gálya
a magány hideg, sötét tengerén.

De végre, én itt vagyok, s Ön itt van,
szétárad az erő karjaimban:
Vonásait márványkőbe vésem.

Mit bánom, ha leskelnek, ha látnak,
hűséggel a legszebb marchesának
nyújtom át e szonett-költeményem.